

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: H. N. H. S., nar.,
stát. přísl. Egypt,

zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem,
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2019, č.j. CPR-13166-2/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 26. 3. 2019, č.j. KRPA-193267-45/ČJ-2018-000022, o správním vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho argumenty a s návrhy na provedení dokazování, které vznesl v řízení před správními orgány. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť znamená dlouhodobé odloučení a přetržení rodinné vazby s dětmi, které se žalobci zcela odcizí a ztratí v něj důvěru, přitom mají právo na osobní styk s ním a právo na to, aby se podílel na jejich výchově. Zároveň je vyhoštěním žalobce ohroženo plnění jeho vyživovací povinnosti. Žalovaný podle žalobce pochybil, neboť nevyslechl matku nezletilých dcer i nezl. dceru XX, přestože je schopná výslechu vzhledem ke svému věku (12 let). Nepřiměřenost rozhodnutí žalovaný podle žalobce vyhodnotil spekulativně jako nedůvodnou a poukázal na trestní minulost žalobce, která však již není aktuální. Žalovaný nezkoumal ani míru závislosti dcer na otci, porušil tak právní předpisy o právech dítěte, rozhodnutí je proto nezákonné. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o něm nelze mít důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke specifickým okolnostem daného případu.
3. Žalovaný dle žaloby nezkoumal vazby žalobce v ČR, jeho míru integrace a fakt, že zde má sociální zázemí, přičemž se domnívá, že správní orgány vyhoštěným cizincům neumožňují návrat do země. Dle žalobce byl porušen čl. 10 odst. 2 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 a čl. 12 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i nezletilých. Podle judikatury ESLP zde musí být podle žalobce skutečně naléhavá potřeba, která může ospravedlnit zásah státu do soukromého a rodinného života.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
5. Ze správního spisu soud zjistil následující.
6. Rozhodnutím č.j. OAM-1710-35/ZR-2013 ze dne 23. 2. 2018 byl žalobci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušen trvalý pobyt z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 5 let pro zvlášť závažný zločin loupeže.
7. Dne 23. 5. 2018 byl žalobce zadržen při pobytové kontrole a následně bylo zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění.
8. Dne 25. 8. 2018 vyzval správní orgán žalobce k doložení skutečností, že je biologickým otcem zmíněných dcer, a dále skutečností potvrzujících pevnost jeho rodinných poměrů, ekonomickou situaci a intenzitu vazeb v ČR. Následně bylo dne 16. 10. 2018 vydáno závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Dle stanoviska bylo v případě žalobce prokázáno, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost. Žalobce zároveň k datu vydání stanoviska nedoložil požadované doklady ohledně jeho rodinných vazeb. Správní orgán ve stanovisku konstatoval, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že by mu v případě návratu do Egypta mohla hrozit vážná újma, sám naopak uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí. Správní orgán též konstatoval, že žalobce měl původně v Č povolen trvalý pobyt, přičemž ten mu byl v roce 2018 zrušen z důvodu, že nadále nesplňoval podmínku bezúhonnosti. Za rodinnou vazbu pak nelze považovat dle správního orgánu ani několikaměsíční soužití s přítelkyní XX, kdy žalobce ani nezná její příjmení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Dne 21. 10. 2018 vyzval správní orgán žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. K tomu žalobce uvedl, že má za to, že je na území ČR plně integrován, má zde dvě nezletilé dcery, na jejichž výchově se podílí a vůči kterým plní vyživovací povinnost. Nucené vycestování by pro něj znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromých a rodinných poměrů z důvodu odloučení od dcer odloučen a ohrožení jeho vyživovací povinnosti k dětem.

10. V rámci šetření rodinných vazeb otce k dcerám požádal správní orgán OSPOD, aby pevnost těchto vazeb prošetřil. Z informací OSPOD mimo jiné vyšlo najevo, že po rozvodu rodičů byla nezletilá dcera XX svěřena do péče matky, přičemž nebylo známo, jakým způsobem se manžel podílí či nepodílí na výchově a výživě dcery, při návštěvě OSPOD v místě bydliště otec nebyl u nezletilé přítomen. Žalobci bylo následně opětovně umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Této možnosti využil, přičemž opět akcentoval své rodinné a další vazby na území ČR a obtížnost integrace ve vlasti.

11. Dne 26. 2. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č.j. 193267-45/ČJ-2018-000022, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, pro kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce. Správní orgán konstatoval, že žalobce nežije ve společné domácnosti s bývalou manželkou a dcerou XX, kdy otcovství žalobce k nezl. XX nebylo prokázáno. Žalobce se nepodílí na péči o nezletilou. Zároveň žalobce neprokázal tvrzené soužití s přítelkyní. Při posouzení zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán zohlednil trestně právní minulost žalobce i jím porušenou povinnost vycestovat po zrušení pobytu, dále dobu pobytu se zřetelem k době výkonu trestu odnětí svobody, jeho věk a míru jeho vazeb k ČR.

12. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce.

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

14. Ve věci dne 6. 11. 2019 proběhlo soudní jednání, při kterém byl proveden důkaz opatrovnickým spisem Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 9P 173/2014, a rozhodnutími o odsouzení žalobce a výkonu zbytku trestu odnětí svobody.

15. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v*

rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. V dané věci je rozhodné, zda vyhoštěním žalobce dojde k natolik intenzivnímu zásahu do jeho rodinného života, že jeho správní vyhoštění by bylo vyloučené.

19. Žalobce tvrdí, že je otcem dvou dcer a to XX, nar. XX, a XX, nar. XX, matkou dcer je bývalá manželka žalobce. Bylo však prokázáno, že je otcem pouze nez. XX. Žalobce netvrdil, že by probíhalo řízení o určení otcovství k nezl. XX, proto je třeba mít za to, že je otcem pouze nezl. XX, tudíž soud zkoumal pouze zásah do rodinného života žalobce ve smyslu rodinné vazby k nezl. XX. Žalobce s matkou a jejími dětmi nežije ve společné domácnosti, s matkou se rozvedl v roce 2008. Při výslechu dne 24. 5. 2018 žalobce uvedl, že matce poskytuje v hotovosti výživné 20 - 30 000,- Kč měsíčně, má klíče od bytu bývalé manželky, kam chodí občas za dcerami. Dcery viděl večer před výslechem (23.5.) a „minulý měsíc“, děti nehlídá. Z daného má soud za to, že děti navštěvuje nepravidelně a to 1x za měsíc. Z opatrovnického spisu Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 9P 173/2014, vyplývá, že matka nezletilých se vzdala sociálních dávek, přestože její zaměstnání ji nezajišťuje dostatečné příjmy. Z daného tak plyne, že žalobce poskytuje matce nějaké finanční plnění, tvrzenou výši však soud považuje za nevěrohodnou, zejména pokud dle dohody rodičů bylo stanoveno výživné k nezl. XX ve výši 2 000,- Kč. Zároveň z poznatků o životě žalobce nelze dovodit, že by jeho majetkové poměry mu umožnily takovéto plnění. Bylo zcela na žalobci, aby prokázal, že poskytuje takového nadstandartní plnění a že jeho dcera je zcela závislá na jeho výživě a péči, a to bez ohledu na jím tvrzenou okolnost plnění v hotovosti. Ostatně nic nebránilo žalobci, aby po zahájení správního řízení přehodnotil formu plnění výživného na bezhotovostní za účelem posílení jeho procesního postavení ve správním řízení.

20. Nikoli každý zásah do rodinného života cizince vylučuje uložení správního vyhoštění, pouze *nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince* je překážkou správního vyhoštění. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

21. Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že se dopadem do soukromého života žalobce se zabývaly a zjistily skutkový stav v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochyby. Správní orgány při uložení správního vyhoštění posoudily v odst. 20 odůvodnění rozsudku uvedené rozhodné okolnosti, zejména závažnost protiprávního jednání žalobce a jeho vazbu k nezl. XX. Není tak důvodná námitka o tom, že správní orgány nepřihlédly k individuálním okolnostem života žalobce. Kromě vztahu

k dceři žalobce v žalobě nespecifikoval jeho „další argumenty“, jež měl žalovaný opomenout, proto se k takto obecně vymezenému žalobnímu bodu nelze vyjádřit. Lze pouze konstatovat, že je zcela na cizinci, aby ve správním řízení uvedl dostatečně určitě, jaké jsou jeho vazby k zemi pobytu. Nelze po správním orgánu požadovat, aby z úřední povinnosti zjišťoval soukromé vazby cizince.

22. Žalobce opakovaně ve správním řízení navrhl výslech matky i nezl. XX. Žalovaný se nijak nevypořádal s touto odvolací námitkou, přesto v této vadě rozhodnutí soud nespatřuje důvod pro zrušení rozhodnutí. Byl proveden pokus o výslech matky nezl. dětí, avšak bez jakéhokoliv relevantního výstupu, neboť matka odmítla vypovídat. Obecně lze souhlasit se žalobou, že bezdůvodné odmítnutí svědka vypovídat nezakládá rezignaci správního orgánu na vynucení součinnosti svědka prostřednictvím důsledného poučení následků odepření svědecké výpovědi či uložením pořádkové pokuty. Avšak z opatrovnického spisu je patrné, že osobnost matky nezl. dětí vykazuje prvky psychické poruchy, její osobní komunikace s úřady je bezobsažná a jakékoliv restriktivní úkony za účelem donucení ke svědecké výpovědi by bylo bezvýsledné. Pokud žalobce uvedl, že má k bytu matky klíče, může děti navštívit kdykoli a poskytuje matce vysoké výživné, lze u matky předpokládat, že bude svědčit ve prospěch žalobce. Je potom neobvyklé, že přesto odmítla vypovídat. Dané jen potvrzuje, že nelze klást k tíži žalovaného, že nečinil další úkony vůči matce nezl. dětí pro bezúspěšnost dalších úkonů vůči bývalé manželce žalobce.

23. Žalobce dále namítl, že žalovaný měl vyslechnout nezl. XX. Opět lze žalobě obecně přisvědčit, že ve věku 12let je dítě již způsobilé výslechu, neboť jeho rozumové i rozeznávací schopnosti jsou na dostatečné úrovni. Avšak nelze pominout, že nezl. XX je stále dítě, její rodinné poměry jsou neutěšené z důvodu předchozího konfliktního manželství rodičů a chování matky. Je primárně povinností žalobce tvrdit a navrhnout důkazy. Soud v zájmu minimalizace zásahu do práv dítěte zvažoval výslech nezl. XX mimo soudní jednání tak, aby byla vůbec schopna poskytnout relevantní údaje. Dané se však v součinnosti s OSPOD nepodařilo, matka odmítla výslech nezl. XX, soud proto odmítl provést její výslech za takových nových okolností právě veden záměrem ochrany práv nezletilé. Navenek se může jevit jako protimluv, je-li chráněn zájem nezletilé a přitom jejím zájmem je, aby byla ve skutečném kontaktu se žalobcem. Ale neutěšené rodinné poměry nezletilé a zjištěný skutkový stav, který ji patrný z dalších podkladů, takový rozpor vylučují. Zejména pokud se zřetelem k závažnosti protiprávního jednání žalobce nebylo rozhodné, zda se s dcerou stýká 1x za měsíc nebo častěji, jestliže s dcerou nežije ve společné domácnosti, dceru navštěvuje nepravidelně s delším intervalem, zjevně se nijak nepodílí na jejím vzdělávání, nezajišťuje její základní potřeby (např. stravu) a výše jí poskytovaného výživného je pochybná. Kritériem pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života není vnitřní citový vztah žalobce k dceři, ale jeho faktické naplnění. V řízení nebylo prokázáno, že by dcera byla na žalobci ve smyslu péče a výživy natolik závislá, aby byla přítomna překážka uložení správního vyhoštění zejména se zřetelem k trestné činnosti žalobce. Výslech dcery pro zjištění skutkového stavu nutného pro posouzení intenzity zásahu do rodinného života žalobce tak nebyl nezbytný. Pokud i soud neshledal nutný výslech nezletilé, nelze shodně absenci provedení výslechu ve správním řízení klást k tíži žalovanému.

24. Příčinou správního vyhoštění bylo zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Závažnost dotčeného veřejného zájmu tak není ani tak dána dobou neoprávněného pobytu, ale spácháním závažného

trestného činu žalobcem. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30). Žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2011, sp. zn. 57 T 10/2011, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 2 To 14/2012, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let pro zvlášť závažný zločin loupeže, který spáchal se zbraní. Jedná se tak o zvlášť závažnou trestnou činnost, přičemž po podmíněném propuštění byl žalobce znovu odsouzen pro trestný čin porušování domovní svobody (trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 11. 8. 2016, sp. zn. 3 T 47/2016). Uložený trest veřejných prací zcela nevykonal, proto bylo rozhodnuto o přeměně trestu na odnětí svobody i o výkonu zbytku předchozího trestu odnětí svobody, ze kterého byl podmíněně propuštěn. Nejen že se v roce 2011 žalobce dopustil závažné trestné činnosti, ale po propuštění z výkonu trestu v trestné činnosti pokračoval, byť méně závažné. Ohrožení veřejného zájmu v důsledku trestné činnosti žalobce je tak i nadále aktuální, neboť neuplynula zásadní doba od páchání trestné činnosti žalobcem.

25. Žalobce sice na území ČR pobývá od roku 2006, avšak 2, 5 roku byl ve výkonu trestu. Z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn. Jelikož byl ve zkušební době znovu odsouzen, byl mu nařízen výkon zbytku trestu (dosud nepravomocně, rozhodnutí Okresního soudu v Chomutově č.j. 5 PP 177/2013-144). Výkon trestu odnětí svobody je další skutečností, jež oslabuje žalobcem tvrzenou intenzitu jeho rodinného života bez ohledu na žalobcem tvrzené návštěvy dětí s matkou. Žalobce sice tvrdil, že žije s přítelkyní, ale nijak jí neidentifikoval. Žalobce hovoří česky. Jeho vazba k zemi pobytu kromě přítomnosti dcery nedosahuje zásadní intenzity. Žalobce je zdravý, středního věku. Posouzením všech kritérií, zejména trestní minulosti žalobce a absence závislosti nez. XX na jeho péči a výživu, má soud shodně se žalovaným, že vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. 11. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce